

An abstract painting with a textured, canvas-like appearance. The background is a mix of vibrant colors: teal, green, yellow, and pink. A central, vertical, textured form in shades of blue and green rises from the bottom, resembling a stylized figure or a plant. The overall mood is ethereal and artistic.

ՆԵՏ ԴՐՅԵՆՈՎ ՔԱՊՐՈՎ

ՍՈՒՍԱՆՆԱ ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ, ԱՆՆԱ ԴԱԶԱՐՅԱՆ, ՄԱՐԻԱ ԴԱԶԱՐՅԱՆ

**Մարիա Ղազարյան
Սուսաննա Հարությունյան
Աննա Ղազարյան
Հետ շրջելով ժամանակը**

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=41608866

ISBN 9785449642356

Аннотация

Իրադարձությունները տեղի են ունենում 2198 թ.: Ջուլյա Վեքսլերը ռե-գալակտիկայի մոգության դպրոցի լավագույն աշակերտուհին է: Դպրոցը ավարտելուց հետո նրան պրակտիկայի են նշանակում օ-գալակտիկայում՝ օդաչուների հրամանատար Ջեկ Բլեքի ուղեկցությամբ: Սակայն հանգամանքները փոխվում են: Ջուլյային ուղարկում են Երկիր՝ որպես երկրացիներին անցյալ տեղափոխելու ծրագրի մասնակից: Ո՞վ է Ջուլյա Վեքսլերը: Ինչո՞ւ է նրան հետապնդում մոգության դպրոցի ղեկավարությունը, և ինչպե՞ս նրան հաջողվեց իրեն պաշտպանել դեռահասների աշակցությամբ:

Содержание

Գլուխ 1 Չորսին	5
Конец ознакомительного фрагмента.	28

Հետ շրջելով ժամանակը

**Սուսաննա Հարությունյան
Աննա Ղազարյան
Մարիա Ղազարյան**

*շապիկի ձևավորումը՝ Արաբո Սարգսյանի
թարգմանությունը ուսերենից՝ Մելանիա Միքայելյանի*

© Սուսաննա Հարությունյան, 2019

© Աննա Ղազարյան, 2019

© Մարիա Ղազարյան, 2019

ISBN 978-5-4496-4235-6

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Գլուխ 1 Չուլյան

2198 թվական: Թգուկ Ե-գալակտիկա, ինչ-որ տեղ α , β , γ ... ω -գալակտիկաների միջև: Մոգության դպրոց:

– Էլիզաբեթ Սմիթ: Ձեր պրակտիկան կանցկացնենք β -գալակտիկայում: Դուք կուղևորվեք վաղը: Ձեզ կուղեկցի Ստյուարտ Լարկինը:

– Մարգարե՛տ Քյոնինգ: Դուք Կուրտ Կոխի հետ կթռչեք γ -գալակտիկա:

– Բոնի՛ Տիմերման: Ձեր պրակտիկան նշանակված է α -գալակտիկայում: Ձեզ այնտեղ կտանի Լեալի Չիմերը:

«Իսկ իմ հե՞րթը երբ կհասնի: Ու՞ր են ուղարկում ինձ», – Չուլյայի գլխում, տիկին Էրիկա Գրոյսմանի հատու, միալար ձայնի «նվագակցությամբ», ասես աստղիկների պես, փայլատակում էին ու անմիջապես էլ մարում հարցեր, որոնք մնում էին անպատասխան: Նրա մտապատկերով անցնում էին իր կյանքի կարևոր իրադարձությունները:

Փոքրիկ աղջիկ էր, շատ պատիկ, երբ որբացավ: Նույն օրը մահացան ծնողները և եղբայրները: Նրան դաստիարակեցին խորթ ծնողները: Նրանք տարիքն առած, անգավակ, աղքատ մարդիկ էին: Աղջիկը գիտեր, որ Մեգին ու Չոնը իր կենսաբանական ծնողները չեն, բայց նա միշտ իրեն զգացել էր որպես իսկական, համերաշխ ընտանիքի մի մասնիկը: Մեգին ու Չոնը սիրում էին Չուլյային: Եվ միշտ նրա հետ վարվում էին ընդգծված հարգանքով՝

ցուցաբերելով ուշադրության առանձնահատուկ նշաններ: Դա նրանց միջև որոշակի հեռավորություն էր ստեղծում, որը տարիքի հետ ավելի ու ավելի էր շփոթեցնում Ջուլյային:

Յոթ տարեկանում նրան տվեցին մոզոթյան իգական փակ դպրոց-ինտերնատ, որտեղ նա սովորեց և ապրեց տասը տարի: Հենց որ Ջուլյան ոտք դրեց դպրոցի շենին, սկսվեց անհավատալի իրադարձությունների շքերթը: Սկզբում նա հագիվ փրկվեց վառվելուց: Պարզվեց, որ իրարանցման մեջ Ջուլյան անզգուշաբար տրորել էր Ջեյնի ոտքը, որի հետ բախվել էր դասարան մտնելիս, դռների արանքում: Սա ճշաց ցավից և այնպես գայրացավ Ջուլյայի վրա, որ իր հայացքից մի ակնթարթում բոցավառվեց Ջուլյայի համազգեստը: Աղջիկը շհասցրեց անգամ վախենալ, երբ իր կողքին, կարծես գետնի տակից, դուրս եկան երկու պահնորդ և հանգցրին կրակը: Դասարան մտնելով՝ աղջիկները ականատես դարձան Քեսսիի և Լինդայի միջև ծավալվող վեճին: Կորել էին Քեսսիի դասագրքերը: Եվ նա այդ բանում մեղադրում էր Լինդային:

– Իմ ինչի՞ն են պետք քո դասագրքերը: Ես իմ սեփականն ունեմ, – պնդում էր Լինդան՝ փորձելով խելքի բերել Քեսսիին:

– Մի բոպե առաջ դրանք տեղում էին, – բղավում էր Քեսսին:

Կրքերն այն աստիճան շիկացան, որ ներկաները ստիպված էին միջամտել: Եվ հանկարծ ցուցափեղկերի վրայից սկսեցին թռչել մետաղյա բոլոր առարկաները:

Դրանց, մագնիսի պես, իր կողմն էր ձգում Կարլան, որին ամբոխը տուրուդմփոցի մեջ փորձում էր դուրս գցել դռնից: Հաջորդ վայրկյանին բոլորը և ամեն ինչ կախվեցին օդում. աղջիկները և առարկաները՝ անշարժացած դիրքերով:

Չուլյան նրանց կանգնեցրեց հայացքով: Հայտնի չէ, թե էլ ինչ կարող էր տեղի ունենալ, բայց այդ պահին հնչեց զանգը: Դասարան մտան տիկին Էրիկա Գրոյսմանը և դասղեկ Անդրեա Լիվանդովսկայան:

– Ի՞նչ է տեղի ունենում այստեղ:

Դպրոցի տնօրենի ձայնի մետաղական հնչերանգը ցուցափեղկերից ընկնող առարկաներից ավելի սարսափելի էր: Նույն պահին բոլորը քարացան, հետո սթափվեցին ու հանգստացան:

Դպրոցի վիթխարի, վեհասքանչ շենքը սարսուռ ու սկնածանք էր ներշնչում: Իսկ ղեկավարությունը առաջին իսկ դասից աշակերտներին հասկացնել տվեց, թե ով է այստեղ տերը:

Սկսվեց դպրոցական առօրյան: Առաջին երեք տարում բոլորը սովորում էին միակ և նույն ծրագրով: Դասերը, առարկաները հերթով հաջորդում էին մեկը մյուսին: Յուրաքանչյուր աշակերտուհի ի վերուստ տրված շնորհ ուներ: Դպրոցում կատարելագործում էին այն: Եվ բոլորն էլ այդ բանում հասնում էին հաջողության: Բայց ամենակարևորը, – և դա տարրական դպրոցի ուսուցման գլխավոր արդյունքն էր, – սեփական մտքերը, հույզերը և գործողությունները վերահսկելու կարողությունն

Էր: Դա ամենաբարդն էր: Շատերն էին լքում դպրոցի պատերը երրորդ դասարանից հետո: Ամեն մեկը չէ, որ ի վիճակի էր իրեն տիրապետել, իր շնորհը գործադրել որոշակի հանգամանքներում միայն անհրաժեշտ արդյունքը ստանալու համար: Իսկ նրանք, որ մնացին դպրոցում, սովորեցին գնահատել այն, ինչ ունեին:

Չորրորդ դասարանից սկսած՝ տեղի էր ունենում ֆակուլտետների համակարգումը: Դրանցից յուրաքանչյուրն ուներ իր մասնագիտացումը: Սակայն այստեղ էլ կային բոլորի համար ընդհանուր առարկաներ: Ինչպես, օրինակ, հեռագգացություն, հեռաշարժում, հեռափոխադրության պարզագույն ձևեր: Համընդհանուր էր նաև արդյունքը՝ մարդկանց վրա ներգործելու կարողությունը՝ ոչ միայն ի բնե տրված շնորհով, այլ նաև, որն առավել կարևոր է, բանականության օգնությամբ:

Ջուլյային դպրոցում գնահատում էին: Նա լավ էր դաստիարակված և արտասովոր ընդունակությունների տեր էր. ուներ բացառիկ հիշողություն, կարող էր արագ հաշվել, ճշտել տեղեկությունը, կողմնորոշվել անձանոթ իրադրության մեջ, ճանաչել ծածկագրերը, խորհրդանիշները, նշանները և դրանք փոխադրել ցանկացած լեզվի՝ թեկուզ հին գաղտնագրերի լեզվի, թեկուզ փոքր ժողովրդների խոսվածքների: Այդ կարողություններով, ուրիշի կամքին ներգործելու շնորհի հետ մեկտեղ, նա օժտված էր դեռ ծնված օրից: Հետո դրանք զարգացրին մոզոցության դպրոցում: Աղջիկների հետ դպրոցում նա ջերմ,

ընկերական հարաբերությունների մեջ էր: Եվ միայն Չեկի հետ ուներ իսկական բարեկամական կապեր: Չեկը դպրոցի լավագույն օղաչուն էր: Նրանք հազվադեպ էին հանդիպում: Հավանաբար, նաև դա էր պատճառը, որ յուրաքանչյուր հանդիպում նրանց համար անմոռանալի իրադարձություն էր դառնում:

Չուլյան Չեկին Մեգիի և Չոնի հետ ծանոթացրեց ծնողական օրերից մեկի ժամանակ: Չուլյային թվաց, որ Չեկը նրանց դուր է եկել: Միայն թե ծնողները ցանկացած պատրվակով խոչընդոտում էին նրանց մերձավոր շփումները: Բայց հենց Չուլյան փորձում էր այդ մասին խոսել, Մեգին ու Չոնը, միաբանած, հայտնում էին իրենց անհամաձայնությունը:

Մովորողները և օղաչունները միասին մասնակցում էին հանդիսավոր միջոցառումներին: Այսօր դրանցից մեկն էր: Ավարտական դասարանի աշակերտուհիների խումբը պրակտիկայի էր մեկնելու մոգության դպրոցը հիմնադրող գալակտիկաներ:

– Չուլյա՛ Վեքսլեր, Ձեր պրակտիկայի նշանակման վայրը օ-գալակտիկան է: Իսկ Ձեզ ուղեկցում է Չեկ Բլեքը:

Դպրոցի տնօրենի ձայնը Չուլյային վերադարձրեց իրականություն: Նա դեռ չէր կարողացել գիտակցել իր նշանակման կարևորությունը, երբ բոլոր ընկերուհիները շրջապատեցին նրան և սկսեցին շնորհավորել: Այդ մասին կարելի էր միայն երագել: Դպրոցի գոյության ամբողջ պատմության ընթացքում ընդամենը մի շրջանավարտի էր

վիճակվել այդ գալակտիկայում լինելու պատիվն ունենալ: Իսկ հիմա բախտը ժպտացել էր Ջուլյային: Չարմանալի չէր: Որևէ մեկը նրա նման ավարտական բալեր չուներ: Երեք տարվա ընթացքում դպրոցում ուսումը շարունակելու հավակնորդների ցուցակում Ջուլյայի ազգանունը նշվում էր առաջինը: Իսկ Ջեկի կողմից թռիչքն իրականացնելը ինչ-որ արտասովոր դեպքերի շարքից էր: Ջեկը՝ օդաչուների անձնակազմի ղեկավարը, մինչ այդ ոչ մեկին չէր ուղեկցել պրակտիկայի: «Գոնե շուտ գար վաղվա օրը: Համենայն դեպս, հնարավոր կլինի մի քանի ժամ առանձին մնալ Ջեկի հետ»:

Ուղևորությունը նշանակված էր առավոտյան ժամը վեցին: Ջուլյան քնել չկարողացավ: Նա տարօրինակ հուզմունք էր ապրում: Իրականում ի՞նչ կարող էր տեղի ունենալ: Գալակտիկաների մասին ամեն ինչ հայտնի է: Կամ՝ գրեթե ամեն ինչ: Մոզուրոջան դպրոցում տասը տարվա լարված պարապմունքները իզուր չեն անցել: Այո՛, ω -գալակտիկան ամենաքիչ ուսումնասիրվածն էր, բայց, ընդհանուր առմամբ, առանձնապես չէր տարբերվում մյուսներից: Պարզապես այն ավելի մեծ էր և ավելի հեռու: Այդ պարագայում ի՞նչն էր աղջկան այդպես անհանգստացնում:

«Անհայտությունը, վախ ազդող», – ինքն իրեն խոստովանեց Ջուլյան: Նա ոչ միայն երբևէ չէր լքել ϵ -գալակտիկան, այլև չէր հեռացել անգամ մոզուրոջան դպրոցից: Մեզին ու Ջոնը իրեն այցելում էին դպրոցում,

բայց տուն չէին տանում անգամ հանգստյան օրերին, արձակուրդներին: Եվ ինչո՞ւ ինքն այդ մասին առաջ չէր մտածում:

«Արդեն գիշերվա մեկն է: Ժամը հինգին պետք է լինել թոփշքի գոտում: Անհրաժեշտ է մեկ-երկու ժամ քնել: Դե՛, Ջուլյա, ինչի՞ են պետք քո գիտելիքները, եթե չես կարող քեզ ստիպել քնել: Միայն թե նախատինքների կարիք չկա: Պարզապես հանգիստ պտուկիր ու փակիր աչքերդ: Հաշվիր մինչև տասը: Ա՛յ, ապրես...»: Եվ Ջուլյան ընկղմվեց խոր քնի մեջ: Նա ահավոր արագությամբ սլանում էր դեպի անդունդը: Նրան ներս էր քաշում վիթխարի ձագարափոսը ինչ-որ տեղ՝ հեռավոր խորքում: Եվ երբ թվաց, թե իրեն կոչնչացնեն մրրկային պտտահողմերը, մեկը բռնեց ու դուրս քաշեց իրեն:

Այդ պահին գնգաց գարթուցիչը: Ժամը չորսն անց կես էր: Ջուլյան ինքն իրեն կարգի բերեց, ձեռք տվեց սենսորներին, հաղորդիչները գործի ընկան, դուռը բացվեց, և աղջիկը մտավ միջանցք: Նա դժվարությամբ էր հաղթահարում ամեն մի քայլը: «Քունդ չես առել: Ոչինչ: Թոփշքը երկար է: Դեռ կհասցնես քնել»:

Ջուլյան ուղղվեց դեպի Միջգալակտիկական թոփշքների դիսպետչերական (ՄԹԴ): Այստեղ աշխատանքը չէր ընդհատվում և ոչ մի բռպե: Նա մտավ թոփշքների սպասման մեկուսասրահ: Այնտեղ սկսել էին հավաքվել պրակտիկանտները: Ու գլխում միտք փայլատակեց. «Ինչպիսի հզոր համակարգ է ծառայում մոզուսային

դպրոցին: Տարօրինակ է՝ ես այդ մասին առաջ չեմ մտածել»:

Պահեստի շենքը շատ մոտ էր գտնվում: Ամեն մեկը գնաց իր մեկուսասենյակը, հանդերձանք ստացավ, գգեստավորվեց հատուկ կոստյումով: Ուղիղ ժամը վեցին բոլոր խմբերը պատրաստ էին ուղևորության: Չուլայի թոխչքը չվացուցակով վերջինն էր: ՄԹԴ-ի ապակյա պատի միջով նա հնարավորություն ուներ մեծ էկրանին հետևելու նավերի տեղաշարժին: Դյուքիչ տեսարան էր:

Հնչեց հրամանը՝ թոխչքին պատրաստվի Չուլայն: Չեկն արդեն ստուգել էր ամրակապերը, սարքերը, նավագնացության համակարգը: Եվս մեկ անգամ նայեց թոխչքի պարամետրերը, որ ծրարի մեջ նրան էին հանձնել անմիջապես տիեզերանավ նստելուց առաջ: Ամեն ինչ սովորականի պես էր: Միայն Չուլայն էր անհանգիստ:

Խոսակցությունները ձայնագրվում էին: Չեկը միացրեց եթերում խոչընդոտներ առաջացնող համակարգը: Դա նրա սեփական մշակումն էր, որ ոչ մեկին հայտնի չէր:

– Թուլացի՛ր, Չուլայ՛: Ամեն ինչ լավ է: Փորձիր քնել: Երբ անհրաժեշտ լինի, ես քեզ կարթնացնեմ: Եվ միասին կհիանանք՝ դիտելով երկնքի գեղեցկությունները: Իսկ հիմա ես պետք է աշխատեմ:

– Ի՞նչ է կատարվում ձեզ մոտ: Մենք ձեզ չենք լսում: Կապը կտրվեց:

Չեկը գրավեց իր տեղը, անջատեց խաթարումների սարքը և կապվեց Դիսպետչերականի հետ:

«Դա էլ է ճիշտ. միևնույն է՝ այժմ չեմ կարող շփվել

Չեկի հետ», – մտածեց Չուլյան: Եվ, վստահելով Չեկին, նա հարմար տեղավորվեց բազկաթոռի մեջ, փակեց աչքերը և խորասուզվեց մոռացության մեջ:

Դուրս լողալով գերտարածությունից՝ Չեկը նայեց լուսանցույցի մեջ: Նա պաշտում էր երկինքը դիտելը, որտեղ սփռված էին պայծառ աստղերը, որոնք, թվում էր՝ շատ մոտ էին: Գեղեցիկը գննելուց առաջացած այդ զգացողությանը անհնար էր վարժվել: Բայց այսօր ինչ-որ բան նրան զգաստացնում էր: Նա մեկ անգամ նորից ստուգեց երթուղային առաջադրանքը: Չեկը փորձառու օդաչու էր: Չէր կարող սխալվել: Դրանք օ-գալակտիկայի կոորդինատները չէին: «Ու՞ր ենք մենք թռչում»:

– Չուլյա՛, արթնացի՛ր, – հնչեց Չեկի ձայնը:

Մարզանքի երկարաձիգ տարիները զարգացրել էին ակնթարթային ռեակցիայի կարողություն: Եվ Չուլյան անմիջապես բացեց աչքերը:

– Մենք խնդիրներ ունենք, – երկար վարանումից հետո ասաց Չեկը:

– Ինչի՞ մասին ես խոսում, – նայելով Չեկին՝ հարցրեց Չուլյան:

– Ոչինչ չեմ հասկանում, Չուլյա՛: Ինչ-որ մեկը փոխել է օ-գալակտիկայի կոորդինատները: Մեզ այնտեղ չեն ուղարկել:

– Ինչպե՞ս կարող է դա հնարավոր լինել, – չհավատաց Չուլյան:

– Չգիտեմ:

– Ինչո՞ւ ՄԹԴ-ն չի արձագանքում: Չէ՞ որ նրանք մեզ լսում են, – չէր հասկանում Ջուլյան:

– Ես միացրել եմ խաթարումների սարքը:

– Ինչո՞ւ:

– Դեռ չգիտեմ:

– Ձե՛կ, մի՛ գբաղվիր ինքնագործունեությանը: Չեկուցի՛ր քո կասկածների մասին:

– Համոզվա՞ծ ես:

– Իսկ ո՞ր ենք մենք թռչում, – ժպիտը դեմքին՝ հետաքրքրվեց Ջուլյան:

Երկար մտորելուց հետո Ջեկը պատասխանեց.

– Կարծում եմ՝ Երկիր:

– Իսկ դու ինչպե՞ս ես հասկացել դա:

– Գնդածն կուտակումների շնորհիվ: Ես մի հիսուն անգամ եղել եմ օ-գալակտիկայում և հինգ անգամ՝ մերձերկրային ուղեծրում և կարող եմ անսխալ հավաստել, որ թռչում ենք դեպի Երկիր: Մենք հայտնվել ենք պարուրածն գալակտիկայի բազուկներից մեկում: Հարդագողի ճանապարհն է՝ Ծիր Կաթինը: Հեռու չէ Արեգակնային համակարգությունից, որի կազմում Երկիրը, այսօրվա օրով, միակ բնակելի մոլորակն է:

Ջուլյային համակել էր զվարթ տրամադրությունը:

Մինչդեռ Ջեկի անհանգստությունն աճում էր: Նա սովոր էր վստահել իր բնագրին:

Իսկ Ջուլյան միայն ժպտում էր:

– Ձե՛կ, իհարկե, ինձ համար հաճելի է, որ դու չես ուզում

ինձնից բաժանվել, բայց դա անհաջող կատակ է: Առանց այդ էլ ես հուզված եմ: Իսկ բաժանումը... երկար չի տևի:

– Գիտեմ՝ դու ինձ չես հավատում, Ջուլյա՛: Լավ, ես վաղուց դուրս չեմ եկել կապի:

Չեկը կապվեց ՄԹԴ-ի հետ: Իսկ Ջուլյան տարակուսանքի մեջ ընկավ. «Չեկը չափազանց լուրջ էր: Դա կատակի նման չէ: Բայց եթե կատակ չէ, այդ դեպքում ի՞նչ է: Թեև ինչ գուշակեմ: Մի քանի ժամից ամեն ինչ կպարզվի: Գուցե, ծրարը հիմա՞ բացեմ: Ո՛չ: Ասել եմ՝ ժամանելիս, ուրեմն՝ ժամանելիս»:

Թոճչքից առաջ Ջուլյային էին հանձնել պրակտիկայի ընթացքում նրա առաջադրանքին վերաբերող կնքված ծրար:

Կարծես կարդալով Ջուլյայի մտքերը՝ Չեկն ասաց.

– Գուցե, հենց հիմա՞ բացես ծրարը:

– Դու հեռագգա՞ց ես: Մի՛ պնդիր, Չե՛կ, – արդեն պակաս վստահությամբ պատասխանեց Ջուլյան:

Չեկը բարկացած էր. «Իրասածի»:

– Հասկանո՞ւմ ես՝ ամեն ինչ որքա՛ն լուրջ է: Ես պատասխանատու եմ քո անվտանգության համար: Թույլ տուր իմ գործն անեն:

Չեկը հուզվել էր: Ջուլյան նրան այդպիսին չէր տեսել: Եվ աղջիկը գիջեց:

Ծրարը բացելով՝ Ջուլյան հասկացավ. «Մենք թոչուն ենք Երկիր: Պրակտիկայի առաջադրանքը՝ մասնակցություն մարդկանց՝ անցյալ տեղափոխելու ծրագրին»:

«Չեկր սիրում է ապահովագրվել: Միայն խուճապ է սերմանում»: Մակայն հաշորդ րոպեին աղջիկը նրան գնահատեց ըստ արժանավույն. «Նա անմիջապես հասկացավ, որ մենք չենք թռչում օ-գալակտիկա: Բայց հանուն ինչի է այդ գաղտնիությունը: Չէ որ ծրագիրն է այդպիսին չէ»:

– Տարօրինակ է, Չե՛կ: Ինչո՞ւ է հենց ինձ տրվել այդ առաջադրանքը: Ես հո անցյալ տեղափոխելու մասնագետ չեմ: Տեխնոլոգիաներին էլ չեմ տիրապետում: Այդ հիմնախնդրի վրա աշխատում էր մի ամբողջ ֆակուլտետ: Մենք միայն այբուբենն ենք յուրացրել: Այդ թեմայով ընդամենը մի քանի պարապմունք ենք ունեցել:

– Չույլա՛, փորձիր հիշել՝ այդ ծրագրից քեզ ի՞նչ է հայտնի, – ասաց Չեկը:

Եվ Չույլայի հիշողության մեջ «վեր հառնեց» անցած կուրսը:

– Գալակտիկաների տիրակալները նպատակ էին հետապնդում, որ երկրացիները բնակվեն միայն Երկիր մոլորակի սահմաններում: Եթե հնարավոր լինի հասնել դրան, լավ: Իսկ եթե ոչ՝ երկրացիներին անցյալ տեղափոխելու ծրագիր է մշակված: Եվ քանի որ կամավորները մոգեր չեն, իսկ գործնականում միմյանցից չտարբերվող գուգահեռ աշխարհները շատ են, այդ թվում նաև անցյալում, ապա, ամենայն հավանականությամբ, կարելի է ասել, որ անցյալ վերադառնալով՝ նրանք կհայտնվեն գուգահեռ աշխարհներից ինչ-որ մեկում, և,

այսպես թե այնպես, հնարավոր կլինի փոխել Երկրի ապագան՝ ընդհուպ մինչև ոչնչացումը:

– Իսկ եթե նրանց անգամ հաջողվի վերադառնալ անցյալի իրենց աշխարհը, ապա միշտ հակասություն կառաջանա իրենց աշխարհի և այն աշխարհի միջև, ուր նրանք վերադարձել են: Քանի որ շատ դժվար է սխալ թույլ չտալը, բայց կարելի է նաև այնպես հրահրել նրանց սխալ գործելու, որ իրենց հայեցողությամբ փոխվի Երկրագնդի ապագան: Եվ ամբողջ պատասխանատվությունը դրա համար կրնկնի քեզ վրա: Հրաշալի է մտածված: Խոսք չկա, – հիացավ Ջեկը:

– Գիտես, Ջե՛կ, դեռ այն ժամանակ իմ մեջ բազմաթիվ հարցեր էին առաջացել: Մասնավորապես, անցյալը փոխելու օգնությամբ ինչպե՞ս վերահսկել այսօրվա վիճակը: Համենայն դեպս, ինձ թվում էր, ոչ մի կերպ: Բացի այդ, գուգահեռ աշխարհի միջոցով հնարավո՞ր է վերահսկել իրականը: Ակնհայտորեն՝ ոչ, եթե դու հրաշագործ չես: Դե, հենց հետազոտություններն էլ դեռ սաղմնային վիճակում էին:

– Իսկ դու էլ չզլացար այդ մասին արտահայտվել:

– Իհարկե: Դատի՛ր ինքդ: Տեղափոխության բնագավառի հետազոտությունները իրականացվում էին պլուտոնիումի ինչ-որ հազվագյուտ իզոտոպով, կարծեմ՝ ^{239m1}Pu: Եվ հենց այդ՝ արհեստականորեն սինթեզված, նվազ կենսունակ, այդ պատճառով էլ՝ փոքրաքանակ առկայությամբ ռադիոակտիվ տարրը ժամանակի մեքենայի մեջ կիրառվում է որպես վառելիանյութ: Դրա օգնությամբ կարելի

Է տեղափոխվել ժամանակի մեջ այն գանգվածի համամասնությամբ, որն առկա է:

Անցյալ տեղափոխվելու վերաբերյալ հետազոտությունները իրականացել են երկու ուղղություններով. գուտ տեխնիկական՝ ենթադրելով հենց այդ պլուտոնիում իզոտոպի կուտակումը, որի միջոցով աշխատում է ժամանակի մեքենան, և մյուսը՝ անձնակազմի ուսուցման՝ ինչպես իրեն պահել: Գլխավորը՝ չփչացնել: Երբ տեղափոխությունը իրագործվում է մեկ, երկու օրում ... մեկ ամսում: Ոչ մի սարսափելի բան չկա: Սակայն ժամկետի երկարացումը մեծացնում է անցյալ տեղափոխվելու ազդեցությունը ներկայի և ապագայի վրա՝ երկրաչափական պրոգրեսիայով: Եվ շատ կարևոր է աշակերտներին սովորեցնել՝ իրենց ինչպես պահեն ապագան փոխելու անհրաժեշտության առաջացման դեպքում:

Հասկանալի է, որ կարևոր է նաև հոգեբանական պատրաստվածությունը: Պատկերացնում են՝ տեղափոխվում են անհայտություն: Շուրջ բոլորը դատարկություն է: Դու պաշտպանված ես միայն մեքենայի բրոնյայով: Բացի այդ, նվազագույն մի սխալ, և հայտնի չէ՝ ուր կվերադառնաս, ինչ ներկա, եթե ընդհանրապես կվերադառնաս:

– Եվ այդ ամենը դու մեկ ուրիշի հետ էլ ես քննարկե՞լ, – հետաքրքրվեց Ջեկը:

– Բնականաբար: Ինչո՞ւ ես հարցնում:

– Աստվա՛ծ իմ, Ջուլյա՛, կարելի՞ է այդքան միամիտ լինել:

Դու բոլորից խելացի՞ ես: Քեզանից բացի, ինչ-որ մեկին այդ հարցերը հետաքրքրե՞լ են:

– Զգիտեմ: Կարծես թե՛ ոչ: Հա՛, այնտեղ կա նաև ուսուցման այսպիսի առարկա՝ «Պաշտպանական դաշտի ստեղծում», որն անտեսանելի է ուրիշների համար: Դա նույնպես անհրաժեշտ է անցյալ տեղափոխվելու համար, որպեսզի չվախեցնես շրջապատողներին և ինքդ հանգիստ դիտես, թե ինչ է եղել այնտեղ մեկ ամիս կամ մի տարի առաջ: Ընդ որում, տեղափոխվող մոզր հնարավորություն ունի, իր ցանկությամբ, շրջապատի համար լինել ինչպես տեսանելի, այնպես էլ անտեսանելի: Վերջին դեպքում նա պետք է օգտագործի ինչ-որ պաշտպանական Էկրան, անանցանելի թաղանթ, որի ստեղծման տեխնոլոգիան ընդգրկված է ուսուցման այլ առարկայի մեջ: Ահա այդպես:

– Ուզում ես ասել, որ այդ ամենը հասկացել ես մի-երկու դասի ընթացքում:

– Ես լավ հիշողություն ունեմ:

– Ու դու կարող ես ստեղծել այդ Էկրանը...

– Բանն էլ այն է, որ՝ ո՛չ: Դա իմ մասնագիտությունը չէ: Մենք միայն տեսական դասընթաց ենք անցել: Ավելին, ես որևէ մեկին չեմ ճանաչում, որն անցյալ տեղափոխված լինի ժամանակի՝ որոշ չափով նշանակալից հատվածում: Ես ուզում էի հաճախել այդ դասընթացի ֆակուլտատիվ պարապմունքներին, բայց ֆակուլտետի ղեկավարության կողմից այնպիսի հակառակության բախվեցի, որ որոշեցի այդ հարցը ապագային թողնել: Եվ, գիտես, ես անգամ

շնորհակալ եմ նրանցից: Քանի որ այժմ որևէ կասկած չունեն այն բանում, որ ուսուցման հաջորդ երեք տարիներին պիտի պարապեն մոգության դպրոցում:

– Ոչ մի լավ բան: Դու գոնե հասկանո՞ւմ ես, թե ինչի մեջ ես խրվել: Հասկանո՞ւմ ես, թե խոսքն ի՞նչ փողերի մասին է:

– Հասկանում եմ, որ այդ ամենը շատ տարօրինակ է, – պատասխանեց Չուլյան:

– Ու դա միակ տարօրինակությունը չէ:

Չեկը խորասուզվեց իր մտքերի մեջ:

– Եթե ամեն ինչ վաղուց էր հայտնի, ինչո՞ւ այդ մասին մեզ չեն տեղեկացրել: Ե-գալակտիկայից Երկիր հասնելու համար անհրաժեշտ է հաջորդաբար լինել մի քանի միջակա ուղեծրային կայաններում, որտեղ վառելիքի, պարենի, թթվածնի պաշարներ կան: Այդպիսով, գերտարածությունների միջով Երկրի ուղեծրային կայան կարելի է հասնել քսանչորս ժամում: Այնտեղից կանոնավոր հաղորդակցություն կա Երկրագնդի հետ: Երկու-երեք ժամը մեկ իրականացվում են տիեզերանավի առևտրական երթերը, որը գիտնականներին, տիեզերական զբոսաշրջիկներին, նաև բեռներ է հասցնում Երկիր, իսկ այնտեղից՝ հակառակ ուղղությամբ: Անհրաժեշտ է տեղը նավում նախապես ապահովագրել: Ես հիմա քեզ համար տեղ եմ ամրագրում: Բայց դու այնտեղ չես հայտնվի: Դու նավ չես նստի:

– Իսկ ես ինչպե՞ս կհասնեմ Երկիր:

– Վայրէջքային մոդուլով, սև անցքի միջոցով կրնկնես

գուգահեռ, այնտեղից էլ՝ իրական աշխարհ: Դու մոգ ես, կարող ես: Եվ հիշիր՝ չես կարող երկար ժամանակ գտնվել գուգահեռ աշխարհի այլ չափման մեջ, քանի որ այդ տարածությունը լավ է վերահսկում մոգության դպրոցը: Երկրի վրա՝ իրական աշխարհում, հսկողությունը պակաս կլինի: Այնտեղ հիմնականում գործում են երկրային տեխնոլոգիաները: Ուստի դու նրանց մեջ առավելություն կունենաս:

– Բայց ես չեմ կարող կառավարել վայրէջքային մոդուլը:

– Իսկ դա քեզ պետք էլ չէ: Այն ամենը, ինչ անհրաժեշտ է, ես հենց հիմա կբացատրեմ: Սև անցքը քեզ դուրս կհրի ինչ-որ տեղ: Դու կհայտնվես գուգահեռ աշխարհներից ինչ-որ մեկի այլ չափման մեջ, ազատ թռիչքի վիճակում: Այնտեղ էլ կհասկանաս անելիքդ:

– Հուսադրեցիր, բան չունեմ ասելու: Ինչի՞ համար է այդ գգուշությունը, Ջե՛կ: Ոչինչ պետք չէ հորինել:

– Վերցրու շարժական Աստրոիդը: Դրան հնարավոր չէ մինչև վերջ հետևել: Այն ոչ մեկը չի գրանցել: Դրա վրա միայն մի համար կա՝ իմը: Ես այդպիսի մի համար ես ունեմ՝ քոնը: Եվ հիշի՛ր ծածկագրերը: Աստրոիդ մուտք գործելու ծածկագիրը՝ 2198MSch, միջգալակտիկական WiFi ստանդարտության ծածկագիրը՝ 17ε-GJV: Աստրոիդը գործում է իրական ու գուգահեռ՝ ինչպես ներկա, այնպես էլ անցյալ աշխարհներում: Չպահպանես ծածկագրերը: Յուրաքանչյուր սեանսից հետո անջատիր Աստրոիդը: Բոլոր պարագաներում անջատի՛ր սնուցման բլոկը: Առնվազն

հիսուն տարի լիցքավորման կարիք չի լինի: Բայց գգո՛ւյձ եղիր: Մի՛ վնասիր միջուկային մարտկոցների պատիճները: Դա թշնամիների դավերից ավելի սարսափելի է:

– Ջե՛կ, գուցե դու տեղյակ չես, սակայն բարդագույն ձևերի հեռափոխադրության ուսումնասիրությունը իմ մասնագիտացումն է: Եվ բարձրագույն ձևի դեպքում անձի փոխադրումն իրականացվում է նրա թվային ծածկագրի փոխանցման հաշվին:

– Դե, այո՛, իհարկե, ամեն ինչ կախված է ազդանշանի հաղորդումից: Պրինտերը տպում է այն, ինչ իրեն տալիս է ազդանշանը: Տպվում են տեքստը, բանաձևը: Նշանակում է՝ մարդուն էլ կարելի է տպել:

– Մի՛ ծաղրիր, խնդրում եմ: Իսկապես, ելակետային օբյեկտին հանձնելու համար կարելի է օգտագործել հոլոգրաֆիկ եռաչափ պրինտերը: Իսկ որպես կապի միջոց է ծառայում միջգալակտիկական WiFi-ը:

– Հրաշալի է: Պետք է ենթադրել՝ դու կարող ես օգտվել Աստրոիդից:

Բայց Ջուլյան այլևս չէր լսում Ջեկին:

– Պատկերացնո՞ւմ ես, Ջե՛կ, դու կարող ես ծածկագիրը փոխանցել գալակտիկաներին, ճամփորդել գալակտիկաներում: Թո՛իչքի անհրաժեշտությունն էլ կվերանա: Պարզապես կարելի է միջգալակտիկական WiFi-ով ուղարկել տեղեկությունը: Ինչպիսի՛ ազատ տարածություն երևակայության համար: Դա դեռ ամենաչնչին բանն է: Եվ դա իրականություն կդառնա:

Միայն ծածկագրի հետ կապված որոշ բարդություններ են մնացել: Չուլյան միշտ զարմացնում էր Չեկին: Որոշակիորեն, նրանք ապրում էին տարբեր չափումներում: Խոսքն աղջկա անվտանգության մասին էր, գուցե՝ կյանքի, իսկ նա ռոմանտիկ երագանքների գիրկն էր ընկել:

– Եվ քանի դեռ հեռափոխադրման քո բարդ ձևերը չեն գործում, մենք պիտի թոփշքը իրականացնենք, – միայն կարողացավ արտաբերել Չեկը: – Ի՞նչ ձանձրալին ես, Չե՛կ, – ասաց Չուլյան: Նա վիրավորված էր: – Դու ինձ ինչու՞ լուրջ չես վերաբերվում: – Այն էլ ինչքա՛ն լուրջ: շենց այդ պատճառով էլ անհանգստանում եմ քեզ համար: Մի՞թե դու չես հասկանում, որ դա թակարդ է: – Բանն ի՞նչ է, Չե՛կ: Դարձյալ ի՞նչն է սխալ: – Ամեն ինչ: Եվ Չուլյայի դեմքի տարակուսանքը նկատելով՝ ավելացրեց. – Լավ, այլևս գլուխդ չեմ տանի իմ կասկածներով: Բայց ուշադիր լսի՛ր ինձ: Երբ որ տեղ կհասնես, միանգամից չգնաս նշանակման վայրը: Մի քիչ ման արի, շուրջդ նայիր: Աշխատիր հասկանալ՝ որտեղ ես, շրջապատում ինչ է կատարվում: Եվ ինձ տեղյակ պահիր: Խոստացի՛ր, որ ամեն ինչ կանես այնպես, ինչպես ասացի ես: – Մի՛ կասկածիր, զգույշ կլինեմ, – վստահեցրեց Չուլյան: – Գլխավորը դրդապատճառն է: Ի՞նչն է քո համեստ անձի նկատմամբ նման հետաքրքրություն հարուցել: – Կպարզենք, ամեն ինչ կհաղթահարենք, – պատասխանեց Չուլյան: – Եթե անգամ չպարզենք էլ, համենայն դեպս, գլուխ կհանենք: Ես քեզ հավատում եմ, Չուլյա՛: Դու խիզախ ես, –

քաշալերեց աղջկան Ջեկը: Այնինչ անցյալ տեղափոխվելու ծրագիրն արդեն մեկնարկել էր: Դրա վրա շատ փող էր ծախսվել: Եվ ինչքան գեղեցիկ էր կազմակերպվել ամեն ինչ. «Մենք չափազանց շատ ենք աղտոտել բնությունը: Այդ ամենը կարելի է փոխել»: Մոգության դպրոցը շատ ջանքեր էր թափել: Տեղի է ունենում զանգվածային գիտակցության նպատակաուղղված գոմբիացում: Երկրի վրա ամենուրեք կախված են մարդկանց՝ անցյալ տեղափոխելու գիտափորձի մասին հայտարարություններ: Հեռուստատեսությամբ կլոր սեղանների շուրջ են հավաքվում գիտնականներ, տնտեսագետներ, քաղաքագետներ: Հնչում են ելույթներ ծրագրի անհրաժեշտության, տնտեսական նպատակահարմարության և իրականացման մասին: Գովազդային հոլովակներ են պտտվում, որտեղ մուլտնկարներում, անգամ երեխաներին հասկանալի ձևով նկարագրվում են գիտափորձի նպատակները և խնդիրները: Կամավորներին առաջարկվում են մեծ գումարներ և երազանքի իրականացման հնարավորություն: Կիլոմետրերով հերթեր են գոյանում կամավորների ընտրության զանազան կետերում: Նրանցից շատերը փախստականներ են, ամեն ինչ, նաև հույսը կորցրած մարդիկ: Իսկ սա հնարավորություն է: Բազմաթիվ ցանկացողներից դեռահասների խումբ են հավաքում հատուկ ճամբարում: Բայց այդ ամենի մասին Ջուլյան տեղյակ չէ: Այնպես, ինչպես մինչև վերջին ժամանակները դպրոցում չգիտեին, թե ով է հենց ինքը՝ Ջուլյան: Նա

սովորում էր ուրիշի անվան տակ: Մինչդեռ Չույյան դուստրն էր օ-գալակտիկայի տիրակալի, որին տապալել էր սեփական եղբայրը՝ նրա կնոջն ու որդիներին սպանողը: Աղջիկը հրաշքով էր փրկվել: Նրան դաստիարակության էին հանձնել խորթ ծնողների: Չույյային սատարող ուժերը մտադիր են նրան վերադարձնել օրինական իշխանությունը, երբ կլրանա աղջկա տասնութ տարին: Իսկ առայժմ նրանք ֆինանսավորում են նրա ուսումը մոզոթյան դպրոցում: Այդ դպրոցը գալակտիկաների կառավարման համար կադրերի պատրաստման դարբնոց է: Այն ֆինանսավորվում է այդ գալակտիկաների տիրակալների տրամադրած միջոցներով: օ-գալակտիկան՝ որպես ամենամեծը և հզորը, հատկացնում է ամենաշատ միջոցները: Գպրոցն ավարտելու պահին Չույյան լավագույն շրջանավարտն է: Չույյայի հեղինակությունը և ինքնագնահատականը բարձրացնելու, ինչպես նաև գալակտիկային մանրամասն ծանոթացնելու նպատակով, քանզի նա պիտի կառավարեր այն, հովանավորները որոշեցին, որ աղջկա պրակտիկայի վայրը պիտի լինի օ-գալակտիկան, որտեղ ժամանակին պրակտիկա էր անցկացրել նաև նրա մայրը: Մոզոթյան դպրոցում ուսումը շարունակելու համար, բարձր գնահատականներից բացի, պահանջվում էր Գալակտիկաների տիրակալների խորհրդի երեք անդամի երաշխավորագիրը: Չույյայի անձնական գործի մանրագնին ուսումնասիրությունից օ-գալակտիկայի ղեկավարությանը ինչ-որ կերպ հայտնի դարձավ, թե ով է

Զույյան: Եվ նրանք աղջկան ուղարկեցին Երկիր: Հաշվարկը պարզ էր: Երկրի վրա բնապահպանական աղետները չափազանց շատ են, նրան սպառնում է սովը: Այդ մոլորակը նախատեսված չէ այդ քանակությամբ մարդկանց համար: Անկառավարելի գործընթացներից խուսափելու համար տարբեր ծրագրեր են մշակվել: Դրանցից մեկը մարդկանց՝ անցյալ տեղափոխելն է, նրանց ճակատագրերի փոփոխությունը: Անցյալը կառավարելով՝ գալակտիկաների տիրակալները փորձում են փոխել պատմության ընթացքը: Ծրագիրը բարդ է: Զույյան, փորձառություն չունենալով, սխալ թույլ կտա, այնպես որ ծրագրի իրագործման ընթացքում կհաջողվի նրանից ձերբագատվել: Եվ դպրոցի վարկը չի արատավորվի: Արդեն մի քանի ժամ անց, ինքն իր մասին և իր հետ կապված՝ ապագայի պլաններից անտեղյակ, Զույյան վայրէջքային մոդուլով մոտեցավ սև անցքին: Այն սկսեց աղջկան ներս քաշել: Զույյան կորցրեց կառավարումը և հսկայական արագությամբ դեպի անդունդ էր սլանում լիակատար խավարի մեջ, որին հերթագայում էին փայլատ լույսի բռնկումները: Այդ գարհուրելի խավարի մեջ, այն է՝ պիտի ուշաթափվեր, երբ սև անցքը նրան լույս աշխարհ նետեց: «Ամբողջովին ինչպես երագում, – փայլկտաց աղջկա գլխում, – նշանակում է՝ իմ ժամանակը դեռ չի հասել»: Նա մոդուլից դուրս եկավ և կախվեց բազմաչափ տարածության մեջ, որն առանձնացել էր եռաչափ ուրվագծով: Դրա մեջ շարժվելով ինչպես միջանցքում՝ Զույյան դեմ առավ անցքի: «Որտե՞ղ եմ ես:

Մի բան պարզ է՝ Երկրի վրա, զուգահեռ աշխարհում: Դա արդեն լավ է: Համենայն դեպս, այստեղից պետք է դուրս պրծնել»: Հեռացնելով անցքի կափարիչը և վայր իջնելով, ավելի ճիշտ՝ սողալով սանդուղքով դեպի ներքև՝ Չուլյան հայտնվեց մութ, խոնավ, գարշահոտ ստորերկրյա թունելի մեջ: «Բարի գալուստ Երկրի վրայի իրական աշխարհ, Չուլյա»: Նա վառեց լապտերը՝ լուսավորելով իր ճանապարհը: Ոտքերը հրաժարվում էին իրեն ենթարկվել: Ճանապարհի յուրաքանչյուր մետրը նա հաղթահարում էր գերագույն ջանքերով: «Ոչինչ, կվարժվեն տիեզերական ձգողականությանը»: Այդպես, ոտքերը քարշ տալով թունելի միջով, Չուլյան հասավ անտառի եզրին և տապալվեց գետնին: «Ինչ լավ է, կարելի է մի փոքր հանգստանալ», – մտածեց նա և փակեց աչքերը: Կես ժամ անց Չուլյան արդեն շարժվում էր քաղաքի ուղղությամբ: Հանդերձանքը նա թաքցրեց անտառում: Իր հետ վերցրեց միայն ամենաանհրաժեշտը: Երթուղու վերջնակետը կամավորների պատրաստման ճամբարն էր: Թե ի՞նչ եղավ հետո, կարդացե՛ք հաջորդ գլուխը՝ կիսմանաբ:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.